

Neděle, 5. dubna

Deník! No tě pic, to mi tak ještě scházelo!

„Milá Josefino! Můj deník byl mým nejdůležitějším průvodcem dívčími lety,“ napsala mi moje kmotra a poslala nový, nepopsaný deník.

Fakt, nekecám, deník! No, je to přece jenom o kapánek lepší než ta příšerná pyžama, co mi posílá obvykle. Podařilo se jí plynule přejít od pyžámek s medvídky a kočičkami pro mrňata ke kytičkovaným vzorům pro seniory, aniž se jednou jedinkrát trefila do mého vkusu.

Máma je ovšem pokaždé celá nadšená: „Teda Jojo, to je ale zase hezoučké. Vůbec jsem netušila, že dneska ještě něco takového existuje.“ To je přece na pováženou, nemyslíte?!

A teď najednou deník. Kdo si dneska ještě píše deník, když jsou počítače? Ani v jediném šuplíku nočního stolku ho nenajdete. A vůbec, když se to tak vezme, jsou i noční stolky se šuplíky dávno přežitkem.

Každopádně dnes už zvědavé matky neslídí v pokojích svých dcer po denících, ale po disketách s tajnými zápisky. A proto se používají hesla. Jelikož si spousta rodičů mezitím osvojila obdivuhodné počítačové znalosti. Někteří to se svými schopnostmi dotáhli dokonce tak daleko, že zvládnou víc než jen zapnout počítač. A proslýchá se, že zatímco dřepíme nic netušíce ve škole a učíme se pro život, oni sedí doma u počítačů a hrají ty samé hry, co nám pořád zakazují. Ale to je fuk.

K čemu mi je deník?!

„Svému deníčku můžeš svěřit věci, které nesmí nikdo vědět,“ píše kmotra.

V mém životě neexistují věci, o kterých by nikdo nesměl vědět. Můj život je jako otevřená kniha. Nebo jinak řečeno: nepopsaná kniha.

Můj život je jedna velká nuda.

Mám tu nejotravnější mladší ségru na světě, nejpomatenější matku pod sluncem a nejpitoměší kamarádka ze třídy v celé galaxii.

A to může vědět každý. Tak na co deník?!

Ostatně takhle to nebylo vždycky. Teda to s tou sestrou a mámou jo, ale to se školou ne. Ještě před nedávnem to bylo úplně jinak.

A jenom kvůli té pitomé Serafíně už nic není jako dřív. Rozdělila nás totiž ve třídě na ty, co jsou bezva, a na ty, co bezva nejsou. A navíc – ona neříká bezva, ona říká anglicky *cool* a *uncool*. A ještě to „kůl“ tak pěkně vykrouží pusou. A ke komu, co myslíte, že patřím já? Jasně že k těm *uncool*!!

Dosud se na nějaký *cool* a *uncool* moc nehrálo. Jsou lidi, co jsou v pohodě, a pak jsou lidi, co jsou trochu pošahaný, ale se všemi jsem vždycky nějak vyšla. A teď tohle.

Najednou jsem *uncool*. A odpoledne dřepím sama doma. Nechápu to.

Dokud se neobjevila tahle zmije Serafína, bylo všechno prima. Linda, Isabela, Julie a já jsme se po škole vždycky scházely. Někdy s námi šly i jiné holky, občas i kluci ze třídy. Prostě jsme jen tak něco podnikaly. Jezdily jsme na kolech nebo na ko-

lečkových bruslích nebo jsme zašly do jízdárny podívat se na koně. Zkrátka pohoda a klídek.

Pak přišla do naší třídy nová žákyně: Serafína.

Nejdřív se poslušně zeptala, jestli může jít s námi, a my jsme řekly, že jo. Jasňačka, proč taky ne, jsme přece vlídný lidi. Na rozdíl od Serafíny. Napřed dělala, jako že jí to všechno připadá parádní. Hlavně ty koně. Pak nám pozvolna začala pokrytecky dávat najevo, že žijeme sto let za opicema.

Ve třinácti prý už normální člověk nečte časopisy o koních a komiksy. Vždyť koneckonců existují časopisy pro teenagery. Krom toho si v pokoji nepověsí na stěnu plakát koně, ale plakát nějakýho suprovýho zpěváka nebo herečky. A žhavým tématem už v našem věku není háčkování barevných náramků, nýbrž KLUCI. Ale prosím jen ti správně! Musí jim být minimálně patnáct. Je prý naprosto mimo, když se producírujem na veřejnosti s klukama z naší třídy. To jsou všechno ještě ucha. Úplně se tím znemožňujem.

Všchno jsme si to se zájmem vyposlechly.

Jo, proč taky ne, člověk se může pořád něčemu učit. A Serafína nás zasvětila do velkého světa těch, co jsou bezva, a ušetřila nám spoustu rad ohledně malování a oblékání.

Jenže mně připadalo, že ze sebe moc dělá a děsně se vytahuje, a řekla jsem jí, že jsme se dosud bez jejích rad docela dobře obešly.

Serafína to přijala s úsměvem. Ale pak vyrazila k rozhodujícímu úderu. A to tak šikovně, že nikdo ani nepostřehl, co se vlastně děje.

Najednou byla mluvčí naší malé odpolední party a prohlásila, že člověk se nesmí s kdekým zahazovat. Prý založí klub, jehož členkami můžou být jen holky, co jsou cool. To se mně sice zdálo trochu cáklý, ale byla jsem přesvědčená, že těmi holkami, co do klubu nepatří, myslí Andreu, Gudrun a Sofii. No jo, ty taky myslela a rovnou je vyloučila. Jenže mě taky!

Kritérium k přijetí do klubu bylo následující: Zeptala se nás, do koho jsme zamilované. Řekla jsem hned, že „do nikoho“. To by mi tak ještě scházelo, být zamilovaná. Za první zamilovaná nejsem, a za druhé, i kdybych nakrásně byla, tak bych se s tím určitě nesvěřovala. A Serafíně už vůbec ne. Krom toho mi kluci připadají beztak pitomí.

Tím jsem se sama z klubu katapultovala. Neboť Serafína prohlásila, že kdo ještě není zamilovaný, tak je jednoznačně pořád dítě, a tím pádem nemá v jejím klubu co dělat.

Pak se zeptala Julie, Lindy a Isabely. Ty byly mazanější, nechtěly vypadat hloupě, a tak nejprve opatrně vyzvídaly, který kluk je podle Serafíny ten pravý.

Serafína prohlásila, že je to jasný jako facka: Na škole je jen jeden bezva týpek – BJ, zpěvák naší školní kapely.

Je mu patnáct a chodí do devítky. Vlastně se jmenuje Bernd-Jens, ale tak mu nesmí nikdo říkat. Ani učitelé. Je blázen do Ameriky a trvá na tom, aby se mu říkalo po americku, *bí džej*. Takže žádnou z nás by dodnes nenapadlo se do něj zamilovat.

Ale teď všechny moje exkamarádky sborem pronesly: Jo, ten se nám taky líbí, do toho jsme taky zamilovaný, a to už celou věčnost.

Serafína spokojeně přikývla a pak se obrátila k ostatním holkám, k těm, co nejsou bezva – tedy i ke mně – a řekla, že její klub je teď kompletní a my že si můžeme založit svůj vlastní.

„Třeba nějaký koňský klub,“ poradila nám ještě. Ale moc přátelsky a povzbudivě to neznělo.

Odsekla jsem, že kluby jsou stejně pitomost.

Pokřčila rameny a uštěpačně utrousila: „Jak myslíš.“ Zavěsila se do mých kámošek a odplula.

No bravo. Můj život je nejen k uzívání nudný, ale teď navíc i u konce.

Ještě že mám ten deník! Chachá!

Pondělí, 6. dubna

Linda ke mně včera večer ještě zašla. Samozřejmě potajmu, aby se to nedoneslo Serafině. Protože má strach, že vyletí z klubu, když bude mluvit s těmi, co nejsou bezva.

Hučela do mě, abych se snažila a byla taky trošku víc bezva. Ať se prý nedělám a laskavě se ráčím zamilovat do BJ. Až to uvidí Serafína, určitě mi nabídne členství v jejím klubu.

Lindě totiž chybím. Říká, že by ji to víc bavilo, kdybych byla v klubu i já.

Budu o tom přemýšlet.

Možná tu laskavost Lindě prokážu.